

TRAUMATSKO ISKUSTVO - NJEGOVA STRUKTURA, ZVOR, POSLJEDICE I SMISAO

Iza svakog simptoma pojedinog problema leže njegovi uzroci. Međutim, koliko je god većina simptoma svima očigledna i vidljiva, toliko su uzroci problema manje vidljivi i samim time manje poznati. Neovisno o bezbrojnim oblicima uzročnih modela sekundarnog karaktera koji nastaju kao posljedice primarnog, jedinstveni primarni uzrok svakog problema jest traumatično iskustvo ili, ukratko, psihička trauma koju smo nekada i iz nekog razloga doživjeli. Riječ je o tome da svi naši problemi izvorno proizlaze iz nas samih, odnosno iz traumatskog iskustva. Kasnije se na traumu nadovezuju i najrazličitije vrste pratećih posttraumatskih sindroma koji proizvode dodatne negativne posljedice.

STRUKTURA TRAUMATSKOG ISKUSTVA

Da vidimo kako i kada trauma nastaje, odnosno koja je unutarnja dinamika traumatskog iskustva. Do traume može doći u svakom trenutku u kojem postoje odgovarajući uvjeti. Prvo - treba postojati neki oblik vanjskog ili unutarnjeg podražaja kojeg će osoba subjektivno doživjeti kao negativnog. Pod takvim okolnostima može i ne mora doći do traumatskog iskustva. To će direktno ovisiti o slijedećem preduvjetu - našoj reakciji na takav podražaj. Ako podražaj u nama proizvede negativne emocije ili čak negativno tjelesno stanje praćeno emocijama, a njihov intenzitet preraste našu sposobnost njihovog podnošenja, doći će do lakšeg ili grubljeg pucanja našeg psihoenergetskog polja, odnosno do jačeg ili slabijeg živčanog sloma. Takav lom energetske strukture ili psihe izaziva u nama snažnu potrebu za obranom od nepoželjnog iskustva. U ovoj fazi još uvijek bismo pozitivnim obrambenim modelom mogli izbjeći kreiranje traume. No, ako obrana od negativnog podražaja bude izvedena negativnim sredstvima, doći će do stvaranja negativnog psihoenergetskog modela osjećanja, mišljenja i ponašanja koji nazivamo traumom.

Negativna sredstva jesu:

- negativne emocije (ljutimo se, tužni smo zbog svega, u šoku smo od straha),
- negativne misli koje se oblikuju u negativne zaključke i odluke o sebi, životu, drugim ljudima ili Bogu,
- otcijepljeni negativni identitet koji u vidu fragmenta naše osobnosti nastavlja živjeti svoj život u službi obrambenog mehanizma od svih istih ili sličnih negativnih iskustava kao što je bilo

traumatsko iskustvo kroz koje je negativni identitet stvoren.

Tako je traumatsko iskustvo jedna vrsta negativne reakcije naše psihe na neočekivan ili šokantan vanjski podražaj. Na primjer, dijete ne dobija ono što želi i očekuje od svoje okoline. Zbog toga zaključuje da je nevoljeno i da se svijet ne brine za njegove potrebe pa zato doživljava blaži ili jači živčani slom. U trenutku sloma puca njegov psihoenergetski sustav, a samim time raspada se jedan stari obrambeni mehanizam. Zato je stanje psihičke razbijenosti izuzetno pogodno za programiranje. U trenutku pucanja našeg psihoenergetskog polja mi se nalazimo u stanju otvorenosti i ranjivosti na imprint. Naše je energetsko tijelo izgubilo kompaktnost i nije u stanju obraniti se od negativnih vanjskih utjecaja. Kako se energetsko tijelo ponaša kao i bilo koji živi sustav, tako ono traži zaštitu bilo koje vrste kako bi sebi osiguralo opstanak kao prioritetni cilj u takvom trenutku. Zato naša psiha nesvjesno i automatski (i veoma brzo) gradi nov obrambeni mehanizam, pa makar on bio baziran na negativnom svjetonazoru, odnosno negativnoj percepciji realnosti.

Naime, stabilnost naše psihe ovisi o čvrstoći modela realnosti koji je u nju utisnut. Mi imamo određena životna uvjerenja i vjerujemo da su ona "realna" zato što logika mnogih zbivanja u našim životima odgovara stavovima koje imamo. Svjetonazor koji smo izgradili omogućuje nam da se osjećamo sigurno i zaštićeno. No, u jednom trenutku sazrije vrijeme za promjenu svjetonazora i načina života. Tada je potrebno napustiti stari model realnosti i izgraditi novi, što će redovito naići na neku vrstu unutarnjeg otpora. Kako se u našim životima apsolutno ništa ne događa slučajno, tako će viši, spiritualni aspekti našeg bića kreirati takve životne okolnosti koje će omogućiti napuštanje starog svjetonazora i kreiranje novog. Sredstvo pomoću kojeg se ovakva transformacija obavlja jest problem u kojem se naizgled slučajno nađemo. Svaki je problem svojevrsna inicijacija i ima svoj smisao. No, od ključne važnosti bit će naša reakcija na problemsku situaciju. Ukoliko je naša reakcija negativna, doći će do stvaranja negativnog psihoenergetskog konglomerata emocija, misli i identiteta koji će u našoj psihi proizvesti jedan negativan model realnosti. Sve što tada zaključimo ili odlučimo i istovremeno ispunimo snažnim emocijama postaje sastavnim dijelom našeg energetskog tijela, odnosno našeg bića. Mi u tom trenutku oblikujemo vlastitu percepciju realnosti, stvaramo model pomoću kojeg doživljavamo sebe i svijet oko nas.

S obzirom da u našoj psihi postoji sigurnosni mehanizam koji ne trpi isuviše negativnih sadržaja u domeni svijesti, takav se negativan model smiješta u podsvijest i tamo nastavlja živjeti vlastitim životom. Naime, bilo bi idealno kada bismo bili u stanju odmah očistiti i reprogramirati negativne utiske jer time ne bi bilo razloga za njihovo potiskivanje u podsvijest. No, ukoliko negativan model nije pročišćen, on mora biti uklonjen iz svijesti jer je njegova energija tolike snage da je u stanju ponovo izazvati unutrašnje lomove u našoj psihi, a takvi lomovi direktno ugrožavaju naš fiziološki opstanak. Oni onemogućuju naše funkcioniranje u materijalnoj realnosti, oslabljuju naš imunološki sustav i time utječu na stvaranje najrazličitijih

bolesti - fizičkih, a također i mentalnih. Iz tog se razloga svaki negativan i neprerađen model realnosti pohranjuje u podsvijest. Međutim, iz podsvijesti takva negativna tvorevina direktno utječe na naše životne okolnosti time što privlači onakve životne situacije koje su u skladu s modelom realnosti koji smo izgradili. Zato je život osobe s potisnutim negativnim modelima realnosti ispunjen stalnom borbom protiv nevidljivih, naizgled realnih, ali u suštini iracionalnih prijetnji i opasnosti. Podsvjesni sadržaji također postaju svojevrsnim obrambenim mehanizmom od istih ili sličnih iskustava kao što je bilo ono koje je i proizvelo traumu, ali način zaštite ovdje je destruktivan. Ukoliko je pri traumatskom iskustvu bila prisutna (ili ga je direktno proizvela) neka osoba, kao na primjer vojnik, mi ćemo se bojati ljudi koji nalikuju na osobu koja je direktno ili indirektno utjecala na stvaranje traume, dakle svih vojnika, pa makar oni bili i prijateljski raspoloženi. Iz istog razloga imat ćemo fobiju od letenja, bolnice, škole ili osoba suprotnog spola. No, ovakav način obrane zasigurno nije onaj koji bismo željeli i koji bi po nas i našu okolinu bio ugodan. Ono što želimo jest da se u svim životnim situacijama osjećamo dobro, opušteno i smireno. Energetska i duhovna dimenzija traumatskog iskustva

Da vidimo što se još događa prilikom traumatskog iskustva, a tiče se ne više toliko naše psihe, već duhovne i energetske dimenzije našeg bića. U momentu doživljavanja traume mi se nalazimo u stanju jačeg ili blažeg šoka. Stanje šoka čini nas otvorenima na imprint. Zašto? Zato što u trenutku kada doživljavamo šok naša duša nije u fizičkom tijelu. Ona je negdje izvan, obično pored tijela. Dakle, mi nismo prisutni u vremenu i prostoru u kojem se trauma zbiva. To je zato jer nismo u stanju podnijeti neugodnu situaciju u kojoj smo se našli. Nismo u stanju podnijeti pritisak nepoželjnog zbivanja pa naš psihoenergetski omotač puca, a mi napuštamo tijelo nastojeći se time zaštititi od negativnih iskustava koje doživljavamo.

O odvojenosti od tijela u trenutku šoka i traumatskog iskustva govore neke jezične fraze hrvatskog, ali i drugih jezika, na primjer engleskog. U hrvatskom jeziku ljudi često kažu da su bili "izvan sebe" od ljutnje, tuge, iznenađenja ili, ukratko, šoka. U engleskom govornom području za stanje zvano "izvan sebe" koristi se fraza "I was beside myself" koja znači - "bio sam pored sebe" (od bijesa, šoka, itd.) što vrlo dobro opisuje realnu situaciju u kojoj se nalazimo za vrijeme traume. Narod zna da se u trenutku šoka naša svijest ne nalazi u tijelu. Ona se odmiče od materijalne realnosti i pomiče u duhovnu. Naša duša bježi od neugodnog zbivanja u mir i spokoj duhovnog svijeta. Iz tog se razloga većina ljudi ne sjeća svojih trauma. Gubitak sjećanja na traumatsko iskustvo stvara dojam da se ono nikada nije niti dogodilo. Upravo će zato većina ljudi tvrditi da nikada nije prošla ni kroz kakvo traumatsko iskustvo. Čitav život takvih ljudi bit će obilježen nekom dubokom traumom koju su nekada doživjeli, a oni toga neće biti svjesni. Izgradit će neprirodan sustav mišljenja i ponašanja s kojim će se snažno poistovjetiti, a svakoga tko im na bilo koji način pokuša ugroziti njihov svjetonazor smatrat će neprijateljem ili će osobe koje misle drugačije doživljavati kao lude, glupe ili zabludjele.

Tako je, s jedne strane, stanje odvojenosti naše svijesti od tijela još jedan idealan preduvjet za

stvaranje negativnog psihičkog imprinta. S druge strane, takvim se bijegom također stvara situacija pogodna za ulazak neke nepoželjne, negativne energetske tvorevine u naš energetski sustav. Za ispravno razumijevanje energetskih i spiritualnih zbivanja tijekom traumatskog iskustva morat ćemo uvesti neke nove termine i koncepte koje bih prvo želio rastumačiti pa tek onda krenuti na sam opis zbivanja. Naime, pored fizičkog tijela ljudska bića imaju i energetsko tijelo. Nosioc svijesti, odnosno centar svijesti koji se manifestira kroz energetsko i fizičko tijelo jest duša. Duša je bezimena, bespolna, bezoblična i izvorno prazna, ali se može manifestirati u energetskom svijetu koristeći energetska tijela različitih oblika, kvalitete i namjene. Duša se može manifestirati i u materijalnom svijetu koristeći prvo energetsko, a zatim i materijalno tijelo.

To znači da na energetskoj, odnosno takozvanoj astralnoj razini mogu postojati najrazličitija bića koja nemaju materijalno tijelo, ali imaju energetsko. Takvih energetskih bića ima najrazličitijih vrsta i porijekla. Ona koja nas u ovom trenutku zanimaju jesu bića koja doslovno ulaze u naše energetsko tijelo u momentu kada dođe do pucanja našeg obrambenog mehanizma, odnosno psihičkog i energetskog raspada praćenog negativnim emocijama, zaključcima i odlukama te otcijepljenim identitetom. Takva ćemo bića jednom rječju zvati entitetima, premda je ovaj pojam prilično širok jer obuhvaća sve bestjelesne entitete koji postoje na astralnom nivou, a mnogi od njih nisu negativni niti su povezani s traumatskim iskustvom. U užem smislu ovu ćemo specifičnu vrstu entiteta zvati astralnim fragmentima.

U trenutku pucanja našeg energetskog omotača pod utjecajem traumatskog iskustva stvara se prostor za ulazak entiteta koji želi vezu s energetskim i materijalnim tijelom neke fizičke osobe kako bi se hranilo njezinom energijom. Astralni entitet se useli u naše energetsko tijelo i tamo ostaje kao sastavni dio našeg bića. On se pažljivo ispreplete s našim psihološkim osobinama, odajući dojam svojeg nepostojanja. Entitet se hrani negativnom energijom kojom je nabijeno naše traumatskog iskustva, odnosno negativnom energijom koju svakodnevno privlači traumatsko iskustvo. Međutim, neće svaki psihički raspad biti praćen ulaskom nekog štetnog entiteta. Svi su udari na naš psihoenergetski sustav svojevrsne inicijacije kojima se rastvara jedan stari svjetonazor i kreira novi. Inicijacija je sredstvo našeg razvoja i njena je namjera da bude obavljena na uspješan način. Privremeno napuknuće našeg energetskog tijela koje prati uspješno obavljenju inicijaciju možda će privući u našu blizinu neki negativni entitet, ali on neće ući u naše energetsko tijelo zato što se kasnije neće imati čime hraniti. No, ako inicijacija (privremeno) ne uspije i ne omogući stvaranje novog, kvalitetnijeg, još pozitivnijeg i konstruktivnijeg svjetonazora, nasuprot njoj dolazi do stvaranja traumatskog iskustva. Traumatsko iskustvo omogućuje ulazak štetnog entiteta ili će stvoriti teren za njegovo stvaranje. Takvo će iskustvo biti stalnim izvorom negativne energije koja će dolaziti i iznutra i izvana, iz nas i iz naše okoline.

Za razliku od pozitivne energije koja prati uspješno izvedenu inicijaciju, energija traumatskog

iskustva sasvim je drugačija. Ukoliko neki astralni entitet uopće ima potrebu hraniti se tuđom energijom, onda su njegova energija i svijest na niskoj razini, a njegova egzistencijska orijentacija negativna. U trenutku traumatskog iskustva takav entitet ulazi u naše energetsko tijelo jer će tako moći uživati u izobilju negativne energetske hrane koju će mu osiguravati naša trauma. On će nas poticati da u neugodnim životnim situacijama reagiramo na negativan način, onaj koji smo usvojili u trenutku traumatskog iskustva. Privlačit će nam negativan tip osoba kako bi iz naše međusobne interakcije izvukao hranu za sebe. Entitet će nas poticati na ljutnju i agresiju, perverznan seks, prejedanje ili konzumiranje prezačinjene i uglavnom nezdrave hrane, na konzumiranje alkoholnih pića i droga, na pasivnost i stanje trajnog umora, beskrajno tupozrenje u tv-ekran ili kompjutorski monitor te na ponašanje kojim ćemo provocirati negativne reakcije kod drugih osoba. Njemu treba energetska hrana koju dobiva takvim našim aktivnostima jer se bez takve hrane ne ispunjava onaj prvi i najosnovniji cilj njegovog postojanja.

Astralni entitet koji se povezuje s našim energetskim tijelom u trenutku traumatskog iskustva nije nikakvo zlo biće kojeg bismo se trebali bojati ili užasavati. Njegova je priroda prilično jednostavna - on traži hranu i funkcionira na jedan mehanički način, jednako kao i životinja koja je nemirna ili čak agresivna kad je gladna, a pitoma i umiljata kad je sita. Ovaj je tip entiteta jednostavno u potrazi za energetskom hranom jer je to u skladu s njegovim porijeklom. Naime, prema australskom liječniku Samuelu Saganu¹, ovakvi entiteti nastaju raspadom astralnog tijela umrlih ljudi. Naše se energetsko tijelo u trenutku smrti počinje raspadati, jednako kao što se raspada i fizičko tijelo. Duša, kao besmrtni dio našeg bića odlazi u određene sfere, ovisno o karmi i stupnju svijesti, a fizičko tijelo i energetsko tijelo se raspadaju. Tako su entiteti u stvari raspadnuti fragmenti našeg astralnog tijela. Oni su energetske forme s vlastitom sviješću koje predstavljaju pojedine ljudske osobine, pasivne (potisnute) ili aktivne za vrijeme života.

Ljudska se duša može istovremeno služiti čitavim nizom identiteta kako bi ostvarila svoje ciljeve. Iako našu izvornu spiritualnu prirodu karakterizira jednost, odnosno nepostojanje dualnosti, na svim ostalim razinama mi nismo jednostrana bića nego kompleksne osobe sastavljene od čitavog niza osobina, pa čak i od nekoliko različitih osobnosti. Te osobnosti mogu biti međusobno povezane i usmjerene zajedničkom cilju, ali isto tako mogu biti međusobno suprotstavljene i to do takve mjere da među njima ne postoji nikakva komunikacija. Tada svaki takav fragment naše osobnosti (otcijepljeni entitet) živi vlastiti život i u stalnom je sukobu s drugim fragmentima koji ga naizgled ugrožavaju. Na primjer, jedan dio nas volio bi se baviti duhovnošću, ali ga direktno ugrožava fragment koji voli novac i smatra da će duhovne aktivnosti voditi siromaštvu; u nekoj osobi može živjeti entitet strastvenog pušača koji je u sukobu s identitetom sportaša, i tako dalje.

No, neće svaki takav fragment nastaviti živjeti kao astralni entitet nakon smrti fizičkog tijela. To

će direktno ovisiti o tipu i količini energije koja je u njega ulagana tijekom života. Ukoliko smo svjesni da su identiteti samo uloge koje povremeno igramo kako bismo njima ostvarili neki cilj te nismo neprirodno zalijepljeni za njih, takvi će se identiteti nakon naše smrti jednostavno raspasti i njihova će se energetska masa pretvoriti u astralnu prašinu. Pozitivni identiteti koje smo koristili čitav život i u njih ulagali veliku količinu energije kako bi smo preko njih naučili određenu duhovnu lekciju ili kreativno ostvarili svoju izvornu prirodu bit će nakon smrti transformirani u čistu duhovnu svijest i energiju. Međutim, ukoliko je neki identitet bio dugo i uporno hranjen negativnim energijama naše niže svijesti, odnosno nefunkcionalnog ega, i nije bio povezan s našom višom sviješću, on će najvjerojatnije imati tendenciju da nakon naše smrti nastavi živjeti kao energetsko biće. Naše će se astralno tijelo nakon smrti raspasti na sastavne dijelove od kojih će neki nastaviti postojati na energetskoj razini kao bića koja više nemaju izvor energetske hrane. Takvo će astralno biće nastojati pronaći novo fizičko tijelo kako bi se moglo nastaviti hraniti njegovom energijom. Na primjer, ukoliko smo za života puno energije uložili stvarajući identitet osetoljubive osobe, taj će identitet u vidu astralnog fragmenta nastaviti postojati nakon naše smrti, tražeći pogodnu osobu za koju će se prikvačiti. Ovakav identitet tijekom našeg života nije bio povezan s našom spiritualnom sviješću, već se hranio energijom našeg nižeg bića. Iz tog razloga on nakon naše smrti nastavlja živjeti kao astralna pijavica koja traži nov izvor energetske hrane. Pogodan tjelesni nosač bit će osoba s istim ili sličnim sklonostima kao što je bio i prethodni "vlasnik". Entitet će kružiti oko takvih osoba, čekajući povoljnu priliku da uđe u njihov energetski sustav. Takva prilika dolazi u trenutku traumatskog iskustva jer je tada obrambeni sustav osobe razbijen i stvara se mogućnost ulaska neke strane energetske tvorevine u njezino energetsko tijelo. S druge strane, očigledno je da astralni entitet može biti kreiran i od strane nas samih još za života. Mi smo ti koji negativnim emocijama, zaključcima i odlukama te otcijepljenim fragmentom naše osobnosti (duše) dajemo život astralnom entitetu. Mi smo ti koji ga stvaramo pa astralni entitet može zaživjeti već nekoliko mjeseci nakon traume. Zato je bitno znati da svako traumatsko iskustvo prati stvaranje ili ulazak astralnog entiteta u osobu koja doživljava traumu. Astralni fragment veže se za već postojeći otcijepljeni identitet koji je formiran tijekom traume, dajući mu pri tom još veću snagu. Prilikom čišćenja uzroka određenog problema morat ćemo znati odstraniti takav entitet jer bez toga intervencija neće biti potpuna.

Tako se svaka trauma sastoji od energetskog bloka koji tvori zamrznuti psihološki konglomerat negativnih emocija, zaključaka i odluka te otcijepljenog identiteta. Na ovaj se energetski blok redovito zalijepi i astralni entitet pa čitava masa postaje obrambeni mehanizam stvoren da nas ubuduće štiti od iskustava sličnog tipa, naravno ne suočavanjem s njima, već najrazličitijim oblicima njihovog izbjegavanja. No, kako nije moguće biti stalno suočen s negativno intoniranim sadržajima svijesti, čitava se traumatska konstrukcija smješta u našu podsvijest. U njoj ona nastavlja živjeti vlastiti život, odvojen od svjesne dimenzije našeg bića i samim time daleko veće snage od bilo kojeg svjesnog sadržaja. Negativni svjetonazor koji smo stvorili ubuduće će nam privlačiti negativna iskustva na koja ćemo negativno reagirati i mi tada definitivno imamo problem. Zato je traumatsko iskustvo složena tvorevina i treba je znati precizno rastvoriti, uz maksimalno sudjelovanje klijenta koji će imati svjestan uvid u sve procese čišćenja kako bi bio u stanju naučiti lekciju koja leži iza traumatskog iskustva.

IZVOR TRAUMATSKOG ISKUSTVA

Dok je jedinstveni uzrok svih ljudskih problema traumatsko iskustvo, jedinstveni izvor problema leži u nepoznavanju izvorne suštine našega bića, odnosno u odvojenosti od svoje izvorne prirode ili Boga. Povratak izvornoj prirodi i njena realizacija u materijalnom svijetu predstavljat će suštinu rada na izvoru problema. Zato je povezivanje s nekim od mnogobrojnih aspekata naše više svijesti ili izvorne prirode neophodna faza čišćenja traumatskog iskustva. Naime, traumatsko iskustvo se događa upravo zbog našeg neznanja i nesposobnosti da u trenutku stresa, šoka ili povrijeđenog ega djelujemo iz viših aspekata svojeg bića. S obzirom da nismo svjesni neugodne situacije kao sredstva inicijacije (lekcije skrivene u njoj) i nismo u stanju zauzeti pozitivan odmak od zbivanja u kojem smo se našli, mi iskustvo kroz koje prolazimo pretvaramo u traumu. Ona će se sastojati od niza zamrznutih negativnih emocija, zaključaka, odluka i vrijednosti, otcijepljenog fragmenta naše osobnosti te astralnog entiteta koji se uselio u naše energetsko tijelo. Kada rastvorimo i otpustimo sve elemente traume, naša će podsvijest biti očišćena pa se time stvara prostor za komunikaciju s nadsviješću. Jednako kao što očišćeni simptomi (sadržaji svijesti) stvaraju prostor za komunikaciju s podsviješću, rastvoreni podsvjesni sadržaji omogućit će neometan kontakt s nadsviješću. Preko komunikacije s nadsviješću doći ćemo do niza izuzetno bitnih informacija.

Prvo i osnovno, komunikacijom s nadsviješću otkrivamo smisao traumatskog iskustva, odnosno lekciju skrivenu u njemu. Na primjer, dijete koje je stvorilo traumatsko iskustvo u trenutku kada nije dobilo hranu, a osjećalo je intenzivnu potrebu za njom, nije bilo svjesno da sigurnost, ispunjenje, zaštita ili ljubav jesu unutarnji aspekti njegovog bića te da se može osloniti na sebe i pouzdati u neki aspekt svoje vlastite izvorne prirode. Lekcija koju nismo naučili tada, biva usvojena sada, u trenutku ponovnog proživljavanja traume. Ovdje će redovito biti riječ o novom stanju svijesti praćenom s nekoliko praktičnih poruka. Tako smisao problema redovito leži u otkrivanju i integraciji nekog od izvornih stanja, odnosno u duhovnom doživljaju koji treba iskusiti i zatim ukomponirati u svjesni dio svoga bića. Zatim otkrivamo izvornu pozitivnu intenciju koja leži iza problema. Rekli smo da je problem tu da nas vodi prema većoj količini slobode, ispunjenja, mira, zadovoljstva ili sreće. Nakon što otkrijemo izvornu pozitivnu namjeru koja leži iza problema, odnosno pozitivan cilj, moći ćemo poraditi na pronalasku pozitivnih sredstava za ostvarenje izvornog cilja. Sada duhovnu lekciju, odnosno novu razinu svijesti, koristimo u praksi te pronalazimo niz konkretnih sredstava koja će nam omogućiti življenje iz novootkrivenog izvornog stanja.

POSljedICE TRAUMATSKOG ISKUSTVA

Traumatsko iskustvo proizvodi čitav niz posljedica koje kod osobe proizvode tjelesne, psihološke i spiritualne probleme. Sve posljedice traumatskog iskustva, ukoliko su neočišćene, bit će razlogom ponovnog vraćanja duše problemu, sve dok ga jednom ne riješi. Pojam "nedovršen posao" (unfinished business) često se upotrebljava prilikom opisa razloga vraćanja duše iz stanja kliničke smrti nazad u fizičko tijelo. Duša se vraća kako bi, između ostalog, dovršila nedovršene poslove - raščistila neraščišćene odnose, ostvarila neostvarene ciljeve, pročistila se od negativiteta, odnosno izživjela ono što nije. Nedovršeni poslovi jesu i razlogom zbog kojeg se duša ponovo inkarnira. Tjelesni, psihološki i duhovni problemi koji nisu riješeni predstavljaju tri područja ljudskog života kroz koja će se manifestirati karma u obliku nedovršenih poslova.

Veći dio negativnih sadržaja svijesti i podsvijesti koji predstavljaju posljedice traumatskog iskustva čiste se tijekom samog rada na uzroku problema. Tako se i uzroci svih posljedica traumatskog iskustva rastvaraju upravo čišćenjem same traume. Međutim, traumatsko iskustvo proizvodi promjenu percepcije i ponašanja te polako stvara loše navike. Takve se navike manifestiraju na nekom od osnovnih životnih područja. Zato njima treba posvetiti dodatnu pozornost jer se promjena svjetonazora i ponašanja ne ostvaruje od danas do sutra, već je riječ o procesu koji zahtijeva određeno vrijeme da bi bio ostvaren. Tako se rad na posljedicama traumatskog iskustva u stvari tiče čišćenja negativnih energetskih fenomena, svjetonazora i modela ponašanja koji moraju biti transformirani da bi promjena ostvarena čišćenjem uzroka mogla biti u potpunosti prizemljena.

Tjelesne posljedice

Tjelesne posljedice tiču se patoloških poremećaja u fizičkom tijelu koje nastaju kao rezultat traumatskog iskustva. Nisu sve bolesti posljedice psihičkih trauma - ponekad je fizička bolest poruka naše nadsvijesti da nešto u našim životima treba promijeniti, raščistiti neki odnos, napustiti stari svjetonazor i prestati s ponašanjem koje nas ograničava ili opterećuje. Tada ona nestaje relativno brzo i lako, čim napravimo odgovarajuću promjenu. Ista se stvar događa s bolestima pomoću kojih ljudi na sebe privlače pozornost. No, teže bolesti redovito jesu posljedica dugotrajne prisutnosti neočišćenog traumatskog iskustva, odnosno psihološkog i energetskog bloka koji prvo stvori poremećaj u energetskom tijelu, a zatim se taj poremećaj polako spusti i na fizičko tijelo. U ovakvom slučaju fizičku je bolest znatno teže liječiti jer dolazi do grublje deformacije tkiva. Tada je potrebno proći kroz dugotrajan proces izlječenja koji obično zahvaća sve aspekte čovjekovog života te uključuje najrazličitije oblike terapijskih tretmana.

Pored klasičnog medicinskog liječenja (koje po mojem mišljenju nipošto ne treba izbjegavati,

osim ako nije riječ o isuviše agresivnim ili destruktivnim oblicima terapije koje može zamijeniti neko "alternativno" sredstvo), proces liječenja morat će uključiti čišćenje psihološkog i spiritualnog uzroka problema te svih pratećih energetskih poremećaja koje uzroci proizvode. Ovime želim naglasiti da samo klasični medicinski tretman obično nije dovoljan (ne omogućuje dugotrajno zdravlje), ali niti čišćenje duhovnog, psihološkog i energetskog uzroka neće uvijek moći zamijeniti učinak medikamenata, kirurške intervencije ili fizikalnu terapiju. Tijelu ćemo, dakle, morati posvetiti dodatnu pozornost jer se o njegovom zdravlju i liječenju ne može brinuti samo božanski duh. Zato bi, umjesto da se vode međusobni ratovi srednjovjekovnog tipa, skladna suradnja između medicine usmjerene liječenju fizičkog tijela i iscjeliteljskih sustava usmjerenih ozdravljenju duše i duha predstavljala efikasan spoj koji bi mogao dati ponajbolje rezultate.

S obzirom da nisam liječnik nemam se namjeru ovdje baviti bilo kojim aspektom akademske medicine. Želio bih samo ukazati na direktnu vezu između traumatskog iskustva i fizičkih poremećaja, kakav god konkretan oblik oni imali. Tako bi model nastanka fizičke bolesti kao posljedice traumatskog iskustva izgledao ovako:

-traumatsko iskustvo

-duhovni poremećaji

-psihološki poremećaji (negativni identiteti, negativni zaključci i odluke, negativne emocije)

-energetski poremećaji

-blokiran energetski protok (napetost, pad imuniteta)

-fizička bolest.

Ovaj model redovito je prisutan kod svake fizičke bolesti, akutne, a pogotovo kronične. Iz njega je vidljivo da su tjelesni poremećaji u direktnoj vezi s psihološkim i duhovnim poremećajima. Bolesno tijelo samo je posljedica nesklada odavno prisutnog u tijelima suptilnijim od fizičkog. Zato pored tijela treba liječiti dušu (psihu) i duh te će znanje o

unutarnjim uzrocima fizičke bolesti u bliskoj budućnosti morati predstavljati središnje polje istraživanja medicine koja želi biti cjelovita i učinkovita.

Tako fizička bolest može biti posljedicom negativne karme, ali je u pozadini negativne karme uvijek traumatsko iskustvo. Da bismo iscijelili tijelo potrebno je, između ostalog, učiniti slijedeće:

- očistiti traumatsko iskustvo, zajedno sa svim pratećim energetskim nečistoćama,
- očistiti sve psihološke i spiritualne posljedice traumatskog iskustva,
- podvrgnuti se medicinskom tretmanu, odnosno uključiti postupke kojima ćemo djelovati na fizičko kako bismo ga vratili u zdravo stanje,
- napraviti plan i program pozitivnih aktivnosti kojim ćemo kompenzirati vanjski dio karme.

Kad je riječ o fizičkoj bolesti, tada sa sigurnošću znamo da iza nje leže problemi na sva četiri psihološka nivoa, kao i spiritualni problemi. Zato fizičko liječenje zahtijeva pozornost posvećenu i raščišćavanju svih neraščišćenih odnosa, kreativnih blokada, unutarnjih i vanjskih konflikata te negativnih identifikacija kao psiholoških posljedica traume. Na spiritualnom planu osoba će morati prekinuti suptilne veze sa sferom nižeg astrala te se povezati s Bogom i duhovnim svijetom putem osobnog i neposrednog duhovnog iskustva. Zato bi još širi model nastanka fizičke bolesti izgledao ovako:

-bolestan duh (stvara ga osjećaj odvojenosti od Boga)

-bolesna duša (stvaraju je negativne misli i emocije kao posljedice nedostatka ljubavi)

-bolesno tijelo (stvara ga blokirani energetski protok, odnosno napetost u organima).

Tek će se liječenjem na sve tri navedene razine steći uvjeti za trajno i cjelovito fizičko iscjeljenje. No, ako i tada bolest nastavi sa svojim destruktivnim djelovanjem, možemo govoriti o takozvanoj "čistoj karmi", premda su takvi slučajevi izuzetno rijetki. Na žalost, jednako tako su rijetki i slučajevi izlječenja od teških bolesti jer je veoma malen broj ljudi spreman prihvatiti bolest kao izazov i napraviti promjene na svim spomenutim razinama.

Psihološke posljedice

Traumatsko iskustvo može i ne mora proizvesti tjelesne probleme, no sigurno će prouzročiti čitav niz psiholoških posljedica. Četiri osnovna životna područja na kojima se ovi poremećaji manifestiraju jesu:

1. problemi s odnosima,
2. kreativne blokade i problemi s ostvarenjem ciljeva,
3. mentalne blokade i unutarnji konflikti,
4. traženje uzora i ispunjenja izvan granica vlastitog bića.

Čišćenje traumatskog iskustva mora pratiti rad na reprogramiranju svijesti - negativna duševna stanja, negativne zaključke i odluke morat ćemo zamijeniti pozitivnima te unutar vlastite psihe izgraditi snažan pozitivan model realnosti koji nam omogućuje privlačenje odgovarajućih životnih okolnosti koje će nas voditi direktno prema samoostvarenju. No, očišćena trauma neće uvijek automatski proizvesti promjene u odnosima, neće nas odmah usmjeriti prema otkrivanju novih dimenzija života (učenju) te razvoju kreativnih potencijala, neće automatski uskladiti sukobljene tendencije unutar našeg bića niti će nas odmah potpuno osamostaliti. Morat ćemo izvršiti dodatne intervencije kako bismo ove četiri izuzetno bitne dimenzije našeg života do kraja uskladili.

Čišćenjem traumatskog iskustva obavlja se terapijska intervencija na osobnoj razini. Ona dovodi do unutarnjih promjena - čišćenja negativnih duševnih stanja te kreiranja pozitivnih stanja svijesti. No, kako se naša unutarnja stanja također manifestiraju u našoj okolini i to na najrazličitije načine, tako će prva dimenzija ljudskog života na koju se traumatsko iskustvo direktno odražava biti sfera međuljudskih odnosa. Zato ćemo se nakon očišćene traume morati pozabaviti sređivanjem odnosa koji su pod utjecajem traumatskog iskustva postali loši. Naime, problemi u odnosima blokiraju ostvarenje sreće i ljubavi koju omogućuju skladne veze i stoga odmah nakon čišćenja traumatskog iskustva prelazimo na sređivanje obiteljskih i partnerskih, kao i svih ostalih vrsta odnosa na koje je na negativan način utjecala trauma.

Slijedeća posljedica traumatskog iskustva bit će blokirana kreativnost. Blokirani kreativni potencijal bit će izvorom nezadovoljstva. On će se manifestirati kroz probleme s učenjem, kroz nesposobnost da se precizno definiraju životni ciljevi, da se svladaju prepreke prilikom njihovog ostvarenja, odnosno da se otkriju vlastiti kreativni talenti te da se ostvari unutarnji kreativni impuls. Osoba bi željela nešto postići, iživjeti neku svoju težnju ili realizirati veoma

duboke unutarnje potrebe, ali traumatsko ju je iskustvo blokiralo i nije dozvoljavalo da poduzme konkretne korake u pravcu ostvarenja svog cilja. Ona je stoga stvarala stavove o vlastitoj nesposobnosti, gluposti, nedovoljnoj obrazovanosti ili netaleantiranosti kojima je opravdavala neostvarenost svojih ciljeva. Zato sada, nakon što je traumatsko iskustvo očišćeno te obavljen rad na sređivanju odnosa, možemo prijeći na čišćenje kreativnih blokova te raditi na ostvarenju svojih ciljeva.

Unutarnji konflikti onemogućuju ostvarenje duševnog mira koji je preduvjet unutarnje stabilnosti i duševnog zdravlja. Tako slijedeću posljedicu traumatskog iskustva čine mentalne blokade koje mogu snažno utjecati na životnu realnost osobe. Tijekom samog procesa čišćenja traume mi ćemo svakako očistiti čitav niz negativnih zaključaka i odluka, odnosno vjerovanja i predrasuda. Međutim, neka negativna uvjerenja imaju izrazitu snagu i specifičnu formu te im zato treba posvetiti dodatnu pozornost. Ponekad se takva vjerovanja nalaze u međusobnom sukobu pa stvaraju unutarnje mentalne konfliktne, što se direktno manifestira kao nesposobnost donošenja odluka. Osoba s mentalnim konfliktom stalno oscilira između dva suprotstavljena cilja i zbog toga nije u stanju postići duševni mir, već boravi u stanju trajne napetosti. Unutarnji konflikt osobu čini pasivnom jer sve dok postoje sukobljene tendencije u njenom biću ona ništa ne poduzima i ništa ne mijenja, premda čitavo vrijeme osjeća snažan nemir i nezadovoljstvo. Ona se ne razvija u pozitivnom i konstruktivnom smjeru, već polako degenerira. Gotovo je sigurno da će svako traumatsko iskustvo za posljedicu imati neku mentalnu blokadu ili konflikt. Zato će se cjelovita terapijska intervencija morati sastojati i od metoda kojima se uklanjaju svi vrste mentalnih posljedica traumatskog iskustva.

Posljednju grupu psiholoških posljedica traumatskog iskustva čine vanjski uzori i nesvjesne identifikacije koje stvaraju najrazličitije tipove ovisnosti, onemogućuju cjelovitost i samostalnost te ispunjenost sobom i svojom izvornom prirodom. Mnogi se ljudi nesvjesno poistovjećuju s nekim negativnim identitetima koji u potpunosti kontroliraju i programiraju njihove postupke. Jedna je od najrasprostranjenijih identifikacija uloga žrtve, koja je toliko česta da bismo je mogli proglasiti jednom vrstom suvremene psihološke epidemije. Osoba koja se nesvjesno identificirala s ulogom žrtve ne sudjeluje aktivno u kreiranju vlastitog života, potiskuje svoju zdravu agresivnost i ne uzima od života ono što joj treba jer odbija preuzeti odgovornost za vlastiti život. Zato ona ne može biti sretna i ostvarena. Rastvaranje identifikacija predstavlja i najkompleksniji aspekt rada na čišćenju psiholoških posljedica traumatskog iskustva.

Svi oblici ove četiri grupe psiholoških posljedica traume obično se međusobno isprepliću i premda je problem najizraženiji na jednoj razini, on redovito zahvaća sva četiri navedena životna aspekta. Zato nakon čišćenja traume treba raditi na čišćenju sve četiri grupe psiholoških posljedica.

Spiritualne posljedice

Nakon čišćenja psiholoških prelazimo na duhovne posljedice traumatskog iskustva. One se također tiču povezivanja s vanjskim izvorom energetske hrane, samo što je izvor energije u ovom slučaju znatno drugačiji. Traumatizirana osoba svjesno ili nesvjesno traži pomoć i zaštitu bilo koje vrste. Ona je u šoku, povrijeđena i nezaštićena. Njena percepcija svijeta u tom je stanju uvijek negativna. Ne samo da je njena percepcija materijalnog svijeta negativna nego je takav i njen doživljaj duhovnog svijeta. Za traumatiziranu osobu ne postoji Bog. Ako i postoji onda je on za nju izdajnik, mučitelj ili sadist koji potpuno nezainteresirano promatra njenu patnju i ne čini ništa da je ublaži. Kako se traumatizirana osoba ne okreće višim stanjima svijesti i odbija proći kroz ponuđenu joj inicijaciju, tako ona sebe zatvara za kontakt sa spiritualnom realnošću pa umjesto da sigurnost i zaštitu pronađe u Bogu, ona je pronalazi u energetske vezi sa svijetom nižeg astrala ili s negativnim aspektom kolektivnog nesvjesnog. Time osoba stvara spiritualne nečistoće koje na negativan način snažno utječu na njen život. Zato se, u trenutku kada očistimo uzrok karmičkog problema, pred nama otvara još jedna izuzetno bitna dimenzija našeg bića o kojoj suvremena psihologija ne zna gotovo ništa, a spiritualne škole i religije potrudile su se da je učine što je moguće više nerazumljivom.

Za razliku od psiholoških posljedica koje onemogućuju čovjeka da ostvari svoje osobne životne ciljeve, spiritualne posljedice ticat će se nesposobnosti osobe da se duhovno razvija. Ona nije u stanju steći duhovno znanje. Suptilna unutaranja stanja prema kojima prepoznajemo duhovno zdravlje (vidi članak Kriteriji tjelesnog, duševnog i duhovnog zdravlja) bit će osobi uglavnom nedostupna, a duhovne sposobnosti kao što su svjesno korištenje intuicije, energetsko iscjeljivanje ili napuštanje vezanosti za fizičko tijelo i materijalnu realnost bit će osobi neizvedive. Ona u njih ne vjeruje ili ih smatra zanimljivim idejama koje nisu ništa više nego puke metafore. S obzirom da joj viša stanja svijesti nisu dostupna, osoba je istovremeno i necjelovita te stoga nezadovoljna. Naime, duhovne potrebe veoma su snažne čovjekove motivacijske potrebe. Ukoliko ih osoba ne osvijesti i ne ostvari na svjestan i direktan način, one će degenerirati u neki od neprirodnih oblika duhovnog života, a ateisti će ih projicirati u neku gotovo religioznu vrstu odanosti svjetovnim poslovima i užicima, političkim partijama ili vođama, odnosno bliskim osobama. Stoga je dobro znati da spiritualna dimenzija našeg bića postoji, da je treba spoznati i prihvatiti te joj dati prostora da se ostvari u našim svakodnevnim životima. No, istovremeno treba znati i što je to što blokira i onečišćuje naš duh te kako se pročistiti i od takve vrste unutarnjih nečistoća.

SMISAO TRAUMATSKOG ISKUSTVA

Negativna karma manifestira se kroz najrazličitije vrste problema. No, kao što većina ljudi još

uvijek nema svijest o zakonu karme kao univerzalnom principu, jednako tako velik broj ljudi još uvijek ne razumije zbog čega nastaju problemi. Osnovna greška koja se čini kad je riječ o odnosu prema problemima jest negiranje problema ili otpor prema njemu. Ljudi ne vole probleme. Niti one svakodnevne, a kamoli teške i kompleksne. No, činjenica je da problemi imaju svoj smisao. Problemi nisu muhe zonzare koje svojim dosadnim zalijetanjem bezrazložno narušavaju našu životnu idilu. Naprotiv, oni nastaju u brižljivo planiranom trenutku i samo naizgled ugrožavaju ostvarenje naših ciljeva ili prijete da nam poruše ono što smo otprije stvorili. Ispod destruktivne površine leži pozitivna namjera, daleko pozitivnija i dublja od cilja koji problem na površini ugrožava. Pozitivna namjera koja leži iza problema nije ništa drugo nego dovođenje naše svijesti i našeg života u stanje jedinstva s Bogom te ostvarenje našeg kreativnog potencijala. Zato bi bilo dobro imati svijest o ovoj činjenici u trenutku kad problem doživljavamo kao suvišan, kao kaznu ili smišljenu akciju svih sila univerzuma da nas unište.

Izvorna pozitivna intencija

Ovdje nije riječ o nekom obliku naivnog ili čak fanatičnog pozitivizma. Riječ je, između ostalog, o najnovijim dostignućima suvremene psihologije i spiritualne znanosti. Tehnike kao što su "Reframing" iz sustava Neurolingvističkog programiranja, "Core Transformation" sestara Connirae i Tamare Andreas, "Aspektika" Ž.M. Slavinskog ili moja "Formula realizacije" u svome korijenu imaju istu ideju – iza svakog postupka, ponašanja, odnosno životnog zbivanja leži pozitivna namjera (intencija). To znači da je sve što u svemiru postoji stvoreno s izvorno pozitivnom namjerom, bilo da je riječ o zbivanjima koja doživljavamo kao poželjna i pozitivna ili onima koja doživljavamo kao negativna, neugodna i nepoželjna. Svi karmički problemi nastaju u trenutku kad sredstva kojima želimo ostvariti izvornu pozitivnu namjeru iz određenog razloga degeneriraju u negativna. Tada pozitivno ponašanje prestane biti sredstvom ostvarenja cilja koji smo zacrtali svojom pozitivnom namjerom te na scenu stupa negativno ponašanje. Njime mi i dalje želimo postići pozitivan cilj, ali kako sredstva kojima to činimo više nisu pozitivna, tako nama i našoj okolini stvaraju problem.

Na primjer,

- osoba koja se osjeća sigurnom i zaštićenom kada ima puno novaca, stjecajem okolnosti ostane bez njega pa umjesto da radi (pozitivno sredstvo) počinje krasti (negativno sredstvo);
- osoba koja želi biti voljena postaje posesivna;
- osoba koja teži duhovnom iskustvu i ispunjenju (a nije toga svjesna) počne uzimati droge.

Čak i teški kriminalci svojim negativnim djelima žele postići neke pozitivne ciljeve pa tako ubojica, površinski gledano, ubija radi mržnje, osvete ili pljačke, ali je njegov pravi cilj uvijek

nešto drugo - mir, sloboda ili sreća zbog koje on smatra da je prisiljen ubiti. Dakle, dolazi do paradoksalne situacije – negativnom akcijom želimo postići pozitivan cilj, ali se negativnim djelovanjem postižu samo negativni ciljevi jer negativna akcija podliježe zakonu karme. Svi dobro znamo da nam naši roditelji svojim zanovijetanjem, uplitanjem u život, dijeljenjem nepotrebnih savjeta ili svađom komuniciraju jednu te istu pozitivnu intenciju - oni u stvari žele reći da nas vole i da brinu za nas. No, ukoliko je izvorna pozitivna intencija s vremenom degenerirala u destruktivnu akciju, njihovim dobrim namjerama može biti popločen naš put u pakao. Zato bi bilo dobro da budemo svjesni izvorne pozitivne intencije koja leži iza našeg ili tuđeg ponašanja te da ciljeve, umjesto negativnom, ostvarujemo pozitivnom akcijom.

Isti bi odnos trebalo zauzeti prema problemima – oni ne dolaze da nas unište jer bi to bilo u suprotnosti s njihovom uvijek pozitivnom pozadinom. Kako svaki životni problem ima u svome korijenu pozitivnu intenciju, tako on dolazi da bude riješen, a rješenje leži u njemu samome - u izvornoj pozitivnoj namjeri. Nju treba razotkriti, očistiti je od negativnih modela mišljenja i ponašanja koji su stvorili negativnu akciju te pronaći pozitivna sredstva kojima ćemo u materijalnoj realnosti ostvariti našu prvobitnu namjeru. Bitan moment od kojeg krećemo pri rješavanju problema jest svijest o tome da problem ne dolazi da nas uništi te da sam u sebi nosi svoje rješenje. Zato kada jednom otkrijemo smisao problema - pozitivnu namjeru, on je već napola riješen.

Traumatsko iskustvo kao neuspjela inicijacija Problemi se uvijek javljaju u trenutku kad je vrijeme za promjenu, za prelazak na viši stupanj svijesti, za neku novu životnu inicijaciju kojom ćemo ostvariti novu kvalitetu života. Problem jest jedna vrsta inicijacije jer je njegov smisao u pokretanju promjene. Kada ljudi ne bi bili toliko inertna bića, životne inicijacije možda ne bi bile praćene problemima. One bi vjerojatno bile na vrijeme prepoznate i osoba bi im se prepustila bez otpora te obavila inicijaciju na gladak i bezbolan način. Problemi su, zato, posljedica otpora koji se javlja prilikom promjene, odnosno neke vrste životne inicijacije. Otpor je pak posljedica duhovnog neznanja (nepovjerenja u duhovni plan) te nekadašnjih neuspjelih prijelaza na viši stupanj svijesti, neuspjelih životnih inicijacija. Umjesto da inicijacija prođe glatko i bez otpora, mi smo joj se iz nekog razloga oduprli. Otporom smo u svome biću stvorili jednu negativnu psihoenergetsku konstrukciju koju zovemo traumatskim iskustvom. U trenutku kad se inicijacija ponovo pokuša odigrati, prvo ćemo se morati suočiti s takvom negativnom konstrukcijom koja će se manifestirati stvaranjem problema. Zato u ponovnom pokušaju inicijacija započinje manjim ili većim problemom, da bi se tek njegovim rješavanjem otkrila prava pozadina cijelog zbivanja te se zatim na uspješan način obavila i sama inicijacija.

Svako je traumatsko iskustvo u stvari posljedica negativne reakcije našega bića na negativan izvanjski podražaj. Negativan izvanjski podražaj jest jedno od sredstava inicijacije jer se ljudsko biće razvija na dva načina. Prvi je način povezan s učenjem i znanjem koje osoba prima od drugih ljudi u direktnom obliku kroz odnos "učitelj - učenik", odnosno indirektno kroz

promatranje života i učenje na tuđim primjerima ili greškama. Ovaj je način manje-više ugodan i zahtijeva uglavnom mentalni napor. Drugi je način manje ugodan, ali jednako koristan. Naime, procesi biološkog opstanka ukazuju da na ovoj planeti opstaju samo jaki. Evolucija nema previše milosti prema slabima. Zato se ljudsko biće razvija i tako što stječe snagu da na negativne ili neugodne vanjske podražaje reagira konstruktivno. To znači da ono mora biti u stanju zaštititi sebe od negativnog podražaja pozitivnim sredstvima. Kako bi se spasilo od izvanjskih prijetnji, ono mora biti spremno za borbu ili mora znati pobjeći. Nespremnost za borbu, odnosno nemogućnost da na vanjski podražaj reagiramo na pozitivan i konstruktivan način stvorit će traumu. Takva se trauma smatra neuspjelom inicijacijom. Tako je inicijacija čiji je cilj stjecanje snage za opstanak i u nepovoljnim uvjetima također jedan od osnovnih preduvjeta za stvaranje traume. To, naravno, nije njena izvorna namjera, ali jest njena neželjena posljedica jer je činjenica da ljudi nisu uvijek u stanju svladati razvojnu stepenicu koja je pred njima. Međutim, morat će je svladati kad-tad. Zato će čišćenje traumatskog iskustva stvoriti pozitivne preduvjete za prolazak uspješan prolazak kroz inicijaciju.

Na primjer, neka je osoba postala spremna za ostvarenje kvalitetne emotivne veze. Međutim, tome će se izvornom cilju isprijediti sve emotivne traume koje osoba do tada nije očistila, bilo iz sadašnje ili neke od prošlih egzistencija. Riječ je o unutarnjem, psihološkom otporu koji proizvode negativni svjesni i podsvjesni sadržaji koji su posljedica nekadašnjih traumatskih iskustava, odnosno neuspjelih inicijacija. Tom će se cilju također isprijediti i svako vanjsko zbivanje koje s njime nije usklađeno pa ako se osoba u međuvremenu našla u vezi koja nije skladna, doći će do raspada takve veze. Taj proces može biti izrazito bolan i osoba mu se može oduprijeti, ne znajući da se čitava situacija zbiva radi pozitivnog životnog pomaka za nju i njenog trenutnog partnera. Nije lako ostati pozitivan tijekom ovakvog zbivanja, ali nije niti nemoguće jer postoje brojna sredstva koja nam u tome mogu pomoći. Nakon niza čišćenja kroz koja moramo proći, uslijedit će pozitivno zbivanje kroz koje osobi postaje jasno zašto je prošla kroz neugodna iskustva koja su pratila proces promjene i što je konačni pozitivni cilj cijelog zbivanja. Taj je cilj, u slučaju da inicijacija ovaj puta uspije, obično bolji od bilo čega što je osoba očekivala i pretpostavljala. Zato se itekako isplati uspješno proći kroz proces čišćenja traumatskog iskustva i inicijacije koja nakon toga slijedi jer ona uvijek donosi dobitke veće od teškoća kroz koje u međuvremenu prolazimo.

Interesantno je i paradoksalno da problemi nastaju zato da nam život bude lakši. Ako su problemi inicijacije, odnosno sredstvo našeg razvoja i kretanja prema višim stupnjevima svijesti, onda je očigledno da je njihova namjera pojednostaviti i u konačnici olakšati naš život. Naime, nova znanstvena disciplina zvana "teorija živih sustava" (Living Systems Theory, čiji je tvorac američki znanstvenik James G. Miller), sve tvorevine manifestiranog univerzuma promatra kao sustave koji se sastoje od određene unutarnje strukture. Svaki je sustav višeg stupnja sastavljen od manjeg broja elemenata, manjeg broja unutarnjih zakonitosti i ograničenja te jednostavnije unutarnje strukture od sustava nižeg tipa. Dakle, ukoliko se razvijamo prema višim stupnjevima svijesti, naš se život pojednostavljuje i olakšava manjim

brojem ograničenja i zakonitosti koje nama vladaju. Svaki će sustav višeg tipa karakterizirati veća otvorenost prema drugim sustavima, veća propusnost i komunikacijska protočnost. Tako sustav višeg tipa daleko lakše ostvaruje novonastale ciljeve od sustava nižeg tipa kojeg karakterizira krutost, zatvorenost i kompliciranost. Da je tome tako, očigledno je, na primjer, u kompjutorskoj tehnologiji gdje se nosioci informacije iz dana u dan smanjuju i pojednostavljaju, a kapaciteti im se istovremeno sve više povećavaju. Istu stvar dokazuju i prosvijetljene osobe koje znatno lakše komuniciraju i ostvaruju životne ciljeve, služeći se ponekad i naizgled nadnaravnim sposobnostima. Isus je uspješno iscjeljivao dodirima, dok današnja medicina uza svu svoju kompliciranu tehnologiju nije uvijek u stanju pomoći pacijentu. Dakle, problemi nastaju kao posljedica otpora prema promjeni, prema životnoj inicijaciji koja je nekada bila pred nama. Neuspjela inicijacija nije donijela novu, jednostavniju životnu strukturu, već je proizvela jednu negativnu životnu konstrukciju koja sada, pri novom pokušaju, ometa gladak prijelaz na nov stupanj svijesti te nov način života. Da je prvotna inicijacija prošla glatko, problema ne bi uopće bilo. Razlog što inicijacija nije uspjela leži u neznanju o smislu i svrsi životnih promjena što vodi prema negativnim reakcijama na svako zbivanje koje na bilo koji način dovodi u pitanje naš dosadašnji svjetonazor ili način života.

Zato bismo čitavu metafiziku karmičkih problema mogli svesti na dvije jednostavne tvrdnje koje predstavljaju suštinu znanja kojim je moguće uspješno proći životne inicijacije. Prvo, iza svakog problema leži pozitivna namjera - nju treba razotkriti te pronaći pozitivna sredstva njenog ostvarenja. I drugo, problemi ne dolaze da nas unište, već se aktiviraju u trenutku kad postanemo zreli za njegovo rješavanje i prijelaz na novu razinu svijesti te novu kvalitetu života.

@ Tomislav Budak, kolovoz 2000, <http://www.tomislavbudak.com/>

